

ПРИ УБИТАТА ЛИСИЦА.

На двора имаше голям шум. Само преди няколко минути се бе вжрнал от лов стопанина на кжщата. Той бе убил едно животно с червеникава козина и джлга опашка. Сложил го бе на най-долното стжпало от стжлбата.

Стопанката се показва из прозореца, наведе се надолу и щом видя животното, радостно извика: „Това е сжщата лисица, която миналата нощ ни задигна три от най-хубавите кокошки!“

„Кума лиса е мжртва, кума лиса е мжртва!“ разкудкудякаха се весело кокошките.

Патките, които цамбуркаха в близкага рекичка, щом чуха радостната новина, решиха да отидат и видят умразния си враг.

„Па-па-па“, извика най-старата патка. „Пазете се, деца! Лисицата е най-лукавата гадина. Кой знае дали тя и сега не се приструва на умряла, само да я наближим и да ни сграбчи за шиите.

„Ах, бабо, не бжди толкова страхлива! Кума лиса сега наистина е мжртва. Убил я е господаря още в гората“.

Патешката дружина се укуражи от тия думи на безстрашливото пате и потегли.

Когато стигнаха до мжртвата лисица, те я заобиколиха и почнаха да изреждат всички пакости, които тя е направила на тяхното патешко семейство. Спомена за многото техни другарки, загинали от лисините жбиги силно развжлнува. Те се нахвжрляха вжрху мжртвия си враг и почнаха да го кжлват с широките си човки.

Дигна се голям шум и в вжздуха залетяха оскубаните от лисичата кожа косми.